

Van Goede Vrijdag naar Pasen

Op vele plekken in de katholieke wereld vinden we een kruisweg: de stadia van Jezus' lijdensweg staan op een aantal afbeeldingen, als hulp bij het biddend overdenken van de betekenis van zijn lijden. Een hele mooie kruisweg is bevestigd op de muur van het klooster van Carmelitessen in Zenderen, zeker de moeite waard om er in gepaste stilte langs te lopen. Maar dit jaar geen Kruiswegviering op dinsdag in de Goede Week, vanwege de corona-virus. We zien er dat Jezus onderweg ontmoetingen heeft met mensen die met hem begaan zijn: zijn moeder staat langs de kant, er is Simon uit Cyrene die zijn kruis moet helpen dragen, er is Veronica die zijn gezicht opfrist met een doek, er zijn huilende vrouwen die zeer met hem meeleven. Het zijn evenzovele sprekende beelden van compassie. En er zijn die andere beelden waarin het lijden vooropstaat: hoe Jezus meermalen valt en op de grond ligt, gemarteld en gekruisigd wordt en ten slotte sterft, sterft aan het kruis als een grote boosdoener. Het zijn welbeschouwd afschuwelijke beelden waar we in het normale leven liever niet naar kijken. Compassie is letterlijk "mede lijden". Het roept het oude woord mededogen op, dat verwijst naar een innerlijke houding van wijsheid en gelijkmoedigheid, van waaruit liefdevol wordt meegedeeld met iemands leed en verdriet. Compassie komt voort uit het diepe besef van de godsdiensten dat wij, ook al ligt de nadruk in onze dagen vaak op het individu, elkaar nodig hebben; leven is samenleven, zo zit het nu eenmaal in elkaar. Zeker nu in het corona tijdperk waar we elkaar moeten helpen. Compassie is geen evangelische plicht, zoals naastenliefde vaak wel wordt opgevat; het is vanuit het geloof gezien iets genadigs waarin Gods bewogenheid zichtbaar wordt. De compassie van Goede Vrijdag is niet los te zien van de rest van Jezus' leven. Hij oogst bij zijn kruisweg wat hij in zijn leven van mededogen heeft gezaaid. Het deed hem onderweg steeds weer dat mensen er slecht aan toe waren: ziek, gebrekkig, arm, bezeten, noem het maar op. Hij ziet ze, helpt ze, doet ze recht, haalt ze weer terug in de kring van de levenden. Ook daarin lijkt hij helemaal op zijn vader, God, die de ellende van het volk in Egypte niet meer kon aanzien: 'Ik daal af om te bevrijden!'. En dan wo het Pasen en mag het volk op Uittocht uit het slavenhuis. In de geest van de Vader komt Jezus zijn leven lang op voor mensen met een last op hun schouders, ook met een last van kwaad, stommiten en schuld: verloren zonen en dochters zijn hem niet te min. Het is echter deze manier van doen, zijn solidariteit en compassie, die hem uiteindelijk zijn leven kosten. Ze brengen hem in botsing met de joodse hoge kringen, die hem uiteindelijk na een schijnproces uit de weg ruimen. De kruisweg is daarom zo indrukwekkend omdat vele mensen er elementen van hun eigen verhaal in herkennen: met ook vaak groot verdriet, gemis, machteloosheid, en het eigen onderweg zijn in het leven terwijl men haast bezwijkt onder de gevolgen van ziekte, een handicap of wat al niet. En nu heel in het bijzonder zij die direct of indirect getroffen zijn door het corona virus, dat zij steun en liefde mogen ondervinden van hun omgeving. Jezus geeft uit compassie zijn leven. Zijn passie is de uiterste consequentie en samenvatting van zijn leven in goedheid en mededogen. Daarom wagen we het om de vrijdag van zijn sterven toch 'goed' te noemen. We gaan nu op weg naar Pasen, een gezegend en zalig Pasen.

Alle activiteiten met Pasen en Pinksteren in het Dijkhuis gaan niet door.

Jan Cuppen, lid van de Raad van Kerken, Borne Hertme Zenderen